

© Camila Mizayono

sonata de otoño
Ingmar Bergman
versió i direcció **Daniel Veronese**

Montjuïc . del 6 al 9 de novembre

Sonata de otoño

Ingmar Bergman

versió i direcció **Daniel Veronese**

intèrprets

Cristina Banegas Charlotte / **Natacha Cordova** Helena / **María Onetto** Eva /
Luis Ziemkowski Viktor

traducció del suec **Martín Morgenfeld** / escenografia i vestuari **Diego Siliano** /
il·luminació **Marcelo Cuervo** / música **Frédéric Chopin** / supervisió del
vestuari **Laura Singh** / assessora musical **Violeta H. de Gainza**

ajudant de direcció i cap tècnic **Gonzalo Martínez** / gestió de drets **Martín
Morgenfeld** / producció executiva **Alberto López Sierra** / coordinació de
producció **Romina Chepe** / cap de producció **Sebastián Blutrach** / distribució
per l'Estat espanyol **Producciones Teatrales Contemporáneas**

producció **Sebastián Blutrach**

espectacle en castellà

durada **1h. 30'** sense pausa

7/11 col·loqui amb la companyia després de la funció

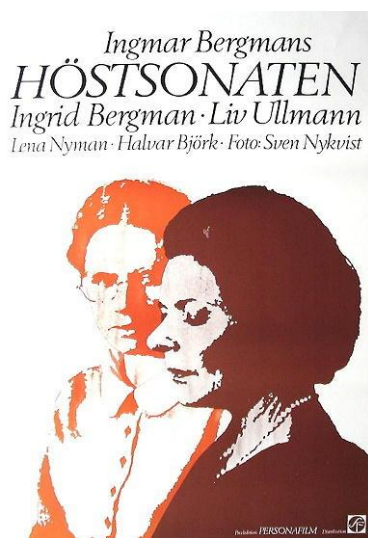
seguiu **#sonatadeotoño** al twitter

horaris: dijous i divendres a les 20:30h.
dissabte a les 17:30h. i a les 21h.
diumenge a les 18h.

preus: 29"
26" compra avançada
24,50" amb descompte
22" dissabte a la tarda (dia de l'espectador)
15" tarifa última fila

Daniel Veronese porta a escena una peça clau de la filmografia d'**Ingmar Bergman**. La família, en cinema o en teatre, pot pesar igual a Estocolm que a Buenos Aires.

La Charlotte és una pianista famosa. Un dia decideix anar a passar una temporada a casa de la seva filla. No s'han vist des de fa set anys. L'Eva, la filla, té quaranta anys i manté un cert ressentiment envers aquesta mare que no va prodigar mai amor a les seves filles. El seu marit, el Viktor, que és pastor protestant, serà testimoni del retrobament.

Höstsonaten es va estrenar al cinema el 1978 protagonitzada per **Ingrid Bergman** (en el seu últim paper cinematogràfic), **Liv Ullmann**, i **Halvar Björk**. Posteriorment se'n van fer moltes versions teatrals arreu del món. Veronese, que ja la va estrenar a l'Argentina, reproposa l'espectacle i torna a incidir en els sentiments més profunds de la relació entre mare i filla.

Els altres espectacles que conformen la ruta Buenos Aires de la programació d'aquesta temporada són:

Emilia

creació i direcció **Claudio Tolcachir**
Montjuïc - del 16 al 26 d'octubre

El reportaje

de **Santiago Varela** direcció **Hugo Urquijo**
Gràcia - del 16 al 18 de març

Però per què apareix de sobte *Sonata de otoño* i té l'aspecte que té, igual que un somni... possiblement aquest deu ser l'error: havia de haver continuat essent un somni. No una pel·lícula de somnis, sinó un somni cinematogràfic: dos personatges. S'hi amaga alguna cosa misteriosa, en la frase %a filla dóna a llum la mare+. Hi ha un sentiment que no vaig tenir forces per portar fins al final. La nit de l'absolució.

Per escriure un text sobre la feina feta . que fatalment sempre es necessita en un programa. acostumo a buscar un camí que s'allunyi de allò que es veurà immediatament; que us faci fugir a vosaltres, lectors, de l'esdeveniment que hem pogut crear durant els assaigs. Avui només puc pensar en la humanitat dolorosa de Bergman. No puc dir que fos fàcil i encara menys, simple . ja que no ho serà mai el camí del dolor. però va ser natural; gairebé simplement . i perdoneu la paraula un cop més. ens vam deixar portar de bracet per un museu de records misericordiosos i d'opdis justificats. I allí dins hi vam deixar els ulls oberts a tot allò que ens mostrava. Aquesta és una de aquelles obres que, diria, no deixa fora ningú; tots som pares, mares o fills, orfes de amor i d'odi, o éssers que desitgen tenir algú de qui tenir cura o temorosos que no en tinguin de nosaltres. Ningú, intueixo, espero, pot deixar de ser travessat per aquests personatges cosits en els cossos de Cristina, María, Luis i Natacha. Com poden llegir és un comentari totalment subjectiu, però així va ser la nostra experiència. Completament humana.

Daniel Veronese

la crítica ha dit...

Com beure un conyac suau, com deixar que una brisa constant ens acaroni, com un petó al front, com ser abraçat durant una hora i mitja. Com una xerrada silenciosa, extensa i profunda, amb una mare o un pare. Així és aquest muntatge de *Sonata de otoño*. Tan íntim i pertorbador com un secret que es destapa. (...) Cristina Banegas encarna una Charlotte mesurada. (...) María Onetto acara un dels millors treballs de la seva carrera. (...) Luis Ziembrowski, en un molt bon treball de suport, no gens fàcil. (...) No és una obra apta per a espectadors ansiosos o impacients. T'hi has d'adaptar, lliurar la màxima atenció i permetre't espigar aquest món íntim sigil·losament, pel forat d'un pany que Veronese ha deixat sense clau.+

Pablo Gorlero (La Nación)

Veronese ha estat molt fidel al concepte original, després de qualsevol ornament. (...) Res no ens distreu d'allò que és essencial. Els únics objectes que oficien com a significants són un piano, un telèfon, i un estrident vestit de nit vermell que la mare porta a l'hora de sopar. *Sonata de otoño* és una obra de moltíssima actuació, i els magnífics treballs dels quatre intèrprets li fan justícia, dirigits amb precisió per Veronese. (...) Cristina Banegas i María Onetto despleguen un magistral duel actoral, que fa tallar la pell. No són criatures monolítiques, no hi ha un joc de víctima i botxí, sinó que transiten per totes les coloratures possibles fins que la mà de l'autor suec les banya amb el seu mantell de pietat. Bergman és cru, implacable, però al final s'allunya del judici sumari. (...) Aquest drama de cambra constitueix una de les obres fonamentals de la maduresa de l'autor suec, en el qual aprofundeix en temes com la incapacitat d'estimar, el profund aïllament de l'artista, la mort, la malaltia, la soledat, el desamparament. I finalment mostra una delicada misericòrdia amb els éssers humans.+

Alejandra Herren (Clarín)

La versió de Daniel Veronese deixa el text nu en la cruesa de la seva intenció de fons, exposar en les diatribes rancoroses de mare i filla dues dones que no escolten ni es veuen l'una a l'altra. Permet que ens interroguem sobre com dos éssers amb un mateix i sensible codi musical poden ser tan sordes al reclam de l'altra. (...) Cristina Banegas i María Onetto produeixen intenses creacions en solitari, en les quals vibra el dolor de la falta de vincle de dos personatges complementaris. (...) Les paraules contraposades als sentiments interiors dominen l'explosiu joc interpretatiu, fins i tot pagant els cost d'impactar en lloc de commoure l'espectador. Una experiència subjugadora d'investigació conjunta per a amants del teatre actiu i reactiu que pot ser revelador compartir.+

Luis Mazas (Revista Veintitrés)

Les actrius es lliuren per complet als seus personatges i es deixen absorbir pel text i la història. (...) *Sonata de otoño* és un exemple de com algunes pors i rancors són presents tota la vida: no tenen treva.+

María Sastre (Tiempo Argentino)

A la versió original de Ingmar Bergman el vincle mare-filla estava marcat per la crueltat i la mútua destrucció. Aquest enfocament negatiu i determinista de les relacions humanes, ja siguin de família o de parella, és una característica de Bergman que l'comparem amb August Strindberg. La posada en escena de Daniel Veronese és molt menys severa i solemne. El director va relativitzar, a través de posicionar els seus intèrprets, tot allò que es diu o es denuncia a escena sense limitar-se a l'anècdota. Ja no es tracta d'un drama asfixiant i sense sortida; ara han entrat en joc alguns trets de comèdia que dinamitzen i fan més lleuger aquest dur enfrontament generacional.+

Patricia Espinosa (Ámbito Financiero)

Cristina Banegas i María Onetto, monumentals donant vida a aquestes dues dones unides no per l'amor sinó per la por.+

Eduardo Marrazzi (Revista MIA)

Sublim duel actoral en la millor obra del circuit comercial. El treball de Cristina Banegas no té res per envejar al d'Ingmar Bergman. Una lliçó teatral amb dues actuacions admirables.+

Maxi Legnani (Radio Continental)

Una subjugadora experiència de teatre actiu amb un text inoblidable d'Ingmar Bergman i actuacions notables de Cristina Banegas i María Onetto. No se la perdin.+

Luis Mazas (Revista 23)

Una obra impactant i actuacions que enlluernen.+

Magdalena Ruiz Guiñazu (Radio Continental)

Un espectacle imperdible que toca l'ops en la relació mare i filla i deixa l'espectador sense respiració. Els treballs de Banegas i Onetto són d'una entrega commovedora, de gran talent. No es perdin aquesta obra.+

Catalina Dlugi (Canal 13)

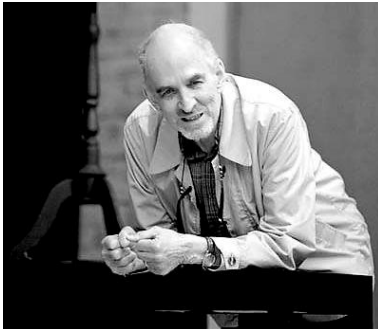
Commovedora! Secrets de família que no s'han revelat mai, que esclaten en una íntima trobada entre una mare triomfadora i una filla que no la perdona. Duel interpretatiu de Cristina Banegas i María Onetto, brillantment acompanyades.+

Jorge Lafauci (Radio 10)

l' autor

Ingmar Bergman

(1918 - 2007)

Cineasta, guionista i escriptor suec, tant d'obres de teatre com de cinema. Considerat un dels directors de cinema claus de la segona meitat del segle XX i per a molts és una de les personalitats més eminentes de la cinematografia mundial.

És el segon d'una família de tres fills. El jove Ingmar viu una infantesa turmentada; les relacions amb la mare i el germà estan marcades per manipulacions i xantatges emotius. El pare és un pastor luterà ambiciós i sotmet la seva família a una disciplina extremadament rígida. L'autor conserva un trauma d'aquesta educació rígida que aflora en algunes de les seves obres.

Passa el millor de la seva infantesa amb la seva àvia a Uppsala, que el porta al cinema. Bergman descobreix una passió precoç per aquest art. Als 12 anys, el seu pare aconsegueix que pugui visitar els estudis cinematogràfics suecs de Rasunda, als afores d'Estocolm. Per a ell és com entrar al Paradís.

Pel que fa al teatre, on també fa carrera, hi va regularment des de jove. Gràcies a un músic que actua entre cametes, Ingmar Bergman té l'ocasió d'observar un muntatge del *Somni* d'August Strindberg, un dels seus autors preferits i que ell mateix portarà a escena diverses vegades. Les seves lectures el porten també cap a Dostoievski, Balzac, Flaubert, Nietzsche, etc.

En un programa d'intercanvi, se'n va a l'Alemanya el 1934. El país està submergit en l'ebullició nazi. La família d'acollida el porta a una presentació d'Adolf Hitler a Weimar i queda galvanitzat pel discurs del Führer. De tornada a Suècia s'impregna igualment de la ideologia nazi. Anys després, el trauma del descobriment dels camps d'extermini el portarà a prendre distància de la política. De fet, Ingmar Bergman no és un autor compromès i la seva obra està desproveïda de missatge polític.

Bergman es matricula en Història i Literatura a la Universitat d'Estocolm el 1937. Els seus estudis, però, se'n tronquen per falta de temps ja que llavors ja es consagra gairebé del tot al teatre. Fa d'actor una temporada, però acaba triant la direcció escènica.

La Segona Guerra Mundial esclata quan Bergman ha de complir el servei militar, però de seguida és desmobilitzat a causa d'una úlcera. Fent repòs a casa de la seva àvia escriu una dotzena d'obres teatrals i una òpera. Una d'elles, *La mort de putxinel·li*, inspirada en obres de Strindberg, arriba a portar-

la a escena. Després de la funció, se li acosten Carl Anders Dymling, director de la Svensk Filmindustri, i Stina Bergman, directora del servei dels guions, i li proposen treballar per a aquesta societat escrivint i repassant guions.

Integrat en un equip de sis guionistes, l'envien als rodatges a corregir diàlegs. Els mètodes d'escriptura són copiats dels mètodes americans aleshores de moda. Bergman prefereix tanmateix les pel·lícules franceses de l'època: Jean Renoir, Marcel Carné, Julien Duvivier.

Coneix Gustaf Molander, a qui fa llegir un guió inspirat en els seus anys d'estudis. Aquest en recomana l'adaptació per a la producció. *Torments* s'estrena el 1944. La pel·lícula és prou remarcable per formar part de la selecció del Festival Internacional de Cinema de Venècia.

Paral·lelament, el municipi de Helsingborg busca salvar el seu teatre municipal i en proposa la direcció a Bergman. En aquella època, està casat amb una jove ballarina i coreògrafa, Else Fischer, i encara no fa un any que han estat pares d'una nena.

El 1945, la Svensk Filmindustri li encarrega l'adaptació i la realització d'una obra. El rodatge té lloc a l'estiu en condicions catastròfiques. Ingmar Bergman segueix amb la seva feina al teatre municipal de Helsingborg i continua escrivint guions per a la Svensk Filmindustri. Munta una de les seves obres, *Rachel i l'acomodadora de cinema*, que adaptarà més tard a *Tres dones* (1952). Es divorcia i comença una relació amb Ellen Lundström, també ballarina i coreògrafa. A la tardor de 1946, la jove parella es trasllada a Göteborg on Bergman obté una feina d'escenògraf al Teatre Municipal.

Després de col·laborar amb la Svensk Filmindustri, dirigeix amb el productor Lorens Marmstedt tres pel·lícules seves: *Plou sobre el nostre amor* (1946), *Vaixell cap a Índia* (1947) i *Nit eterna* (1948). Aquests primers films estan molt influenciats pel cinema francès dels anys 1930. A excepció de *Nit eterna*, la crítica deixa molt malament el seu cinema tractant-lo de subversiu i immadur.

El 1949, Ingmar Bergman se'n va a Cagnes-sur-Mer amb l'actor Birger Malmsten per escriure un guió en el marc d'un nou contracte amb la Svensk Filmindustri. Signa per primera vegada com a director i guionista amb *Presó* (1949). La seva activitat artística és desbordant, alterna muntatges teatrals i cinematogràfics amb un anar i venir constant de Estocolm a Göteborg, i no acaba patint les conseqüències la seva relació amb Ellen Lundström, que el deixa. Bergman escriu el guió de *Cap a la felicitat* (1950). Durant el rodatge rep la visita de Gun Hagberg, crítica d'una revista cinematogràfica. Seduït immediatament per ella, el realitzador hi comença una relació i, tan bon punt

acaba la pel·lícula, se'n va amb ella a París i trenca amb la seva dona. Quan tornen, s'instal·len a Estocolm i posteriorment tenen un fill.

La primavera de 1951 encadena dos rodatges, el de *Tres dones* (1952), amb exteriors a París, i *L'estiu amb Monika* (1953), que es desenvolupa a l'arxipèlag d'Estocolm. Bergman cau sota els encants d'una ballarina de revista. La relació no dura, però n'hi ha prou per trencar amb la seva parella i haver de marxar de casa.

És designat director artístic del teatre municipal de Malmö el 1952 i continua també les seves adaptacions radiofòniques d'algunes obres de Strindberg i de *Bodas de sang* de Federico García Lorca (1952). El treball teatral es dobla amb una intensa activitat cinematogràfica. Estrena de manera successiva *Nit de circ* (1953), *Una lliçó d'amor* (1954) i *Somnis de dona* (1955). La tardor de 1955, després del rodatge de *Somriures d'una nit d'estiu*, víctima de l'estrès i d'una úlcera que arrossega ja des de fa anys, és hospitalitzat.

El cinema més madur de Bergman arriba amb *El setè segell* (1956). La influència del cinema francès o del neorealisme italià s'ha esborrat en benefici d'un estil més personal. Tot i així, ja a les pel·lícules que dirigeix entre 1948 i 1955 es pot trobar l'empremta personal del realitzador: preguntes metafísiques sobre la vida i la mort (*Presó*), erotisme imponent (*L'estiu amb Monika*, *Tres dones*, *Nit de circ*) o desil·lusió conjugal (*Tres dones*, *Una lliçó d'amor*, *Somriures d'una nit d'estiu*).

La seva visió de la feminitat desentona. En aquesta temàtica, el seu llenguatge cinematogràfic es posiciona més del costat de la dona. La reputació d'Ingmar Bergman passa les fronteres sueques amb *Somriures d'una nit d'estiu*, Palma d'Or al Festival de Cannes el 1956. Però és en la selecció de l'any següent on destaca amb *El setè segell*. L'acollida de la crítica és entusiasta i torna a guanyar la Palma d'Or. Èxit que segueix amb *Maduixes silvestres* (1958) obtenint, en aquesta ocasió, l'Or d'Or com a la millor pel·lícula a la Berlinale, un Globus d'Or i una candidatura als Oscars.

Arran d'això, els estudis suecs li donen via lliure i plena llibertat de creació. Rep també sol·licituds de diversos països per rodar pel·lícules. No obstant això, preferirà continuar rodant a Suècia.

L'agost de 1958, als estudis suecs de Råsunda, Bergman filma la seva vintena pel·lícula, *El rostre* (Premi Especial del Jurat al Festival de Venècia). *L'ull del diable* (1960) no té bona acollida entre la crítica, però en canvi, *La font de la donzella* (1959) i *Com en un mirall* (1961) reben nombrosos premis als millors festivals. *Com en un mirall* és anunciada per Bergman com la primera obra d'un

tríptic de pel·lícules de cambra amb *Els combregants* (1963) i *El silenci* (1963).

En aquella època es torna a casar, ara amb una pianista professional, Käbi Laretei, amb la qual té un fill, i s'instal·la a Djursholm. Al cim de la seva carrera teatral, finalment és designat director del Teatre Reial Dramàtic d'Estocolm el gener de 1963. En general, els muntatges d'aquesta època no el satisfan, considera que ha invertit massa temps fent de director del teatre en detriment de les seves creacions. Els seus muntatges tenen però més èxit que el seu primer llargmetratge en color, *Aquestes dones!* (1964), que resulta un fracàs absolut.

El rodatge de *Persona*, una de les pel·lícules més importants de la filmografia de Bergman, arranca el juliol de 1965 a l'illa de Fårö. Descoberta durant el rodatge de *Com en un mirall*, l'illa es va convertir en l'indret predilecte del cineasta. Hi fa construir una casa on passarà els seus últims dies abans de morir. *Persona* s'estrena el 1966. Com a fet excepcional en la carrera de Bergman, cal esperar dos anys per al nou llargmetratge del realitzador. Durant aquest interval, contribueix en una pel·lícula de desquexos, *Stimulantia*, en la qual ret homenatge al seu fill Daniel, però la seva activitat durant aquests dos anys es consagra sobretot a la direcció del teatre. El moviment de Maig del 1968 a Suècia estigmatitza Bergman com una figura del passat. Es troba marginat entre els cercles culturals i és expulsat del Conservatori Suec d'Art Dramàtic on impartia classes. Munta llavors representacions teatrals a l'estranger: *Sis personatges en cerca d'autor* a Oslo el 1967 i *Hedda Gabler* a Londres el 1968. Els seus treballs tenen repercussió en la seva vida privada: el matrimoni s'erosiona lentament fins a la ruptura i el cineasta manté una relació amb Liv Ullman des del rodatge de *Persona*. Després de tres anys i mig al càrrec, decideix plegar de la direcció del Teatre Nacional d'Estocolm.

Vergonya (1968) denuncia la indiferència i l'absència d'implicació dels individus en els esdeveniments que trastornen la humanitat. *Passió* (1969) se centra en les relacions de parella, la vida conjugal i com s'esquinça, una temàtica que reprèn també a *El corc* (1971), una coproducció internacional en llengua anglesa. Roda també *El ritu* (1968) un migmetratge per a la televisió i escriu el guió del telefilm *La mentida* (1970). De la mateixa manera que les pel·lícules, al teatre, el muntatge que elabora del *Somni* de Strindberg obté un ressò que porta la companyia a una gira europea. El 1970 ve marcat per la defunció del seu pare i el de la seva ex esposa Gun Hagberg. La relació amb Liv Ullman amb qui també té una filla, Linn, es deteriora i acaba.

Estimats amics, farem una pel·lícula junts. Serà diferent de tot el que hem fet fins ara, i el guió que teniu aquí és també d'un gènere inhabitual. En aquests

termes, Bergman s'adreça l'any 1971 a cadascun dels intèrprets de la seva següent pel·lícula, *Crits i murmuris*. El rodatge té lloc el setembre del 1971 i s'estrena a Nova York el 21 de desembre de 1972. *Crits i murmuris* és acollida com una obra sublim i desconcertant. Constitueix, sens dubte, el punt clau de la carrera del director. El novembre de 1971 es casa amb Ingrid von Rosen, que seguirà sent la seva dona fins a la seva mort, el 1995. Bergman comença un nou projecte ambiciós: *Secrets d'un matrimoni*, una sèrie de televisió de sis episodis de 50 minuts que explica a porta tancada la llarga erosió d'una parella encarnada per Liv Ullman i Erland Josephson. L'obra té un èxit immediat. Tres milions de telespectadors segueixen els últims episodis, més d'un terç de la població sueca de l'època. Es converteix en fenomen de masses, el fulletó troba ressons inesperats en l'opinió pública i la premsa segueix a través d'enquestes la inquietud de les parelles modernes. Bergman en farà un nou muntatge de dues hores i mitja per al cinema. Realitza llavors dues posades en escena per a la televisió: una adaptació d'*El misantrop* de Molière (1974) i una altra de *La flauta màgica* de Mozart (1975).

El 1976, un escàndol fiscal porta Bergman a exiliar-se a Munich, on dirigeix per a Dino de Laurentiis *L'u de la serp* (1977), una ambiciosa reconstrucció del Berlín immediat a la postguerra. La pel·lícula es fa ressò de les preocupacions del realitzador, com passa també amb *De la vida de les titelles* (1980), on reflecteix la impotència i el sentiment de fracàs d'un individu perseguit per la societat. El 1982 presenta *Fanny i Alexander* i anuncia que serà la seva última producció per a la gran pantalla. Fortes connotacions autobiogràfiques expliquen retrospectivament els temes de la seva obra: la fascinació pel món dels actors, el temor als tabús religiosos, la complicitat amb l'univers femení, el descobriment de la mort... Tot dins el marc d'una gran família d'Uppsala del principi del segle XX, i vist a través dels ulls d'un nen de dotze anys que, un cop més, pot considerar-se *alter ego* de Bergman. A partir d'aleshores, treballa regularment per a la televisió, mentre els seus guions són portats al cinema per altres cineastes, generalment pròxims al seu entorn.

L'any 2003 s'estrena *Saraband*, la seva última pel·lícula. Liv Ullmann i Erland Josephson encapçalen el repartiment i la producció, estrenada a Cannes, recupera els personatges d'*Escenes d'un matrimoni*. Una estructura teatral amb monòlegs o escenes dialogades entre els personatges, conforma una obra que vol ser antiga però que aporta noves vies d'expressió a la seva manera de narrar i evidencia la lucidesa del director.

El 30 de juliol de 2007, el mateix dia que Michelangelo Antonioni, Ingmar Bergman mor a l'edat de 89 anys a la seva casa de l'illa de Fårö.

més informació: <http://ingmarbergman.se/en/content/start>

el director

Daniel Veronese

Buenos Aires, 1955

Dramaturg, director de teatre, actor i titellaire, realitza també les seves pròpies produccions musicals i escenogràfiques. És membre fundador del grup de teatre El Periférico de Objetos, creat el 1989, que basa la seva

experimentació en el treball d'integració d'actors i objectes.

Com a autor, ha escrit *Crónica de la caída de uno de los hombres de ella*, *Del maravilloso mundo de los animales*, *Conversación nocturna*, *Luz de mañana en un traje marrón*, *Luisa*, *Señoritas porteñas*, *Formas de hablar de las madres de los mineros mientras esperan que sus hijos salgan a la superficie*, *Unos viajeros se mueren* i *Sueño de gato*, entre altres. Les seves obres han estat publicades en dos reculls: *Cuerpo de prueba* (un volum de catorze peces) i *La deriva* (que en recopila set).

Com a director, ha dut a escena *Variaciones sobre B...*, *El hombre de arena*, *Cámara Gesell*, *Breve vida*, *Máquina Hamlet*, *Circo negro*, *El líquido táctil*, *Zooedipous*, *Monteverdi método bélico*, *La muerte de Marguerite Duras*, *Mujeres soñaron caballos*, *Open House*, *El suicidio*. *Apócrifo 1*, *Dramas breves 2*, *Un hombre que se ahoga* (versió de *Les tres germanes* d'Anton Txékhov), *La niña fría*, *El método Gronhölml*, *En auto*, *Espía a una mujer que se mata* (basada en *L'opncle Vànica* d'Anton Txékhov) i *Teatro para pájaros*.

Ha rebut més de trenta premis per la seva activitat teatral. Com a director i intèrpret i amb els seus espectacles ha intervingut en diversos festivals i institucions internacionals com el Theater der Welt, el Festival d'Avinyó, el Kunsten Festival des Arts, el Hebbel Theatre y el Holland Festival, la Fabbrica Europa o el Festival Rio Cena Contemporânea. A més, ha estat becat a l'Argentina per la Fundación Antorchas, Proteatro, l'Asociación Argentina de Actores y el Teatro San Martín.

Entre 1999 i 2005 Veronese va ser comissari del Festival Internacional de Buenos Aires. Ha fet també de jurat de prestigioses institucions teatrals. El 2007 va estrenar al Centro Dramático Nacional de Madrid *Mujeres soñaron caballos*, dirigit per ell i amb actors espanyols. El mateix any va presentar al Lincoln Center Festival *Un hombre que se ahoga*.

El seu muntatge d'*El método Gronhölml*, de Jordi Galceran, es va mantenir tres temporades en cartell, i el de *Gorda*, de Neil LaBute, també va obtenir un gran èxit de públic i de crítica.

Amb *Espía a una mujer que se mata* ha fet gira, entre d'altres, al Festival de Otoño de Madrid, el Teatre Lliure, el Piccolo Teatro de Milà, el Festival BC93 Bobigny (París), 2 mesos per l'Estat espanyol, 6 setmanes per França, Festival SPAF de Seül, Festival Fayuca de Mèxic DF, Festival de Porto Alegre, Festival Internacional de Buenos Aires, Festival Theaterformen de Hannover (Alemanya), Festival Internacional de Tòquio (el Japó), Festival Txékhov de Moscou entre altres.

Durant el 2008 va estrenar *La noche canta sus canciones* de John Fosse. I el mateix any, a Mèxic DF, també estrena una versió de *Mujeres soñaron caballos* amb un repartiment local, en el marc del Festival del Centro Histórico. A Buenos Aires va estrenar el gener del 2009 *La forma de las cosas*, de Neil LaBute.

Amb la seva companyia, el 2009 va estrenar *El desarrollo de la civilización venidera*, una versió de la *Casa de nines* d'Ibsen, i *Todos los grandes gobiernos han evitado el teatro íntimo*, una versió de *Hedda Gabler*. Totes dues han recorregut diversos Festivals Internacionals inclosos el Festival Ibsen d'Oslo.

A finals del 2009, va estrenar al Teatro Español de Madrid, *Glengarry Glen Ross* de David Mamet, amb un gran èxit de públic a Madrid i durant la gira posterior per tot l'Estat. El febrer del 2010, va estrenar *Gorda* a Mèxic. El mateix any, també va estrenar *El descenso del Monte Morgan* d'Arthur Miller al Teatro Metropolitano de Buenos Aires i, al mateix teatre, *Los reyes de la risa* amb Alcón i Francella. El 2011 va estrenar al Teatro San Martín de Buenos Aires, *Los hijos se han dormido*, i *Un tranvía llamado deseo*, de Tennessee Williams. A finals de l'any va dirigir en Barcelona *¿Quién teme a Virginia Woolf?* d'Edward Albee.

més informació: <http://www.alternativateatral.com/persona92-daniel-veronese>

Al Lliure n'hem vist:

Un hombre que se ahoga (2008)

Espía a una mujer que se mata (2008)

Mujeres soñaron caballos (2009)

El desarrollo de la civilización venidera (2010)

Todos los grandes gobiernos han evitado el teatro íntimo (2010)

Los hijos se han dormido (2013)